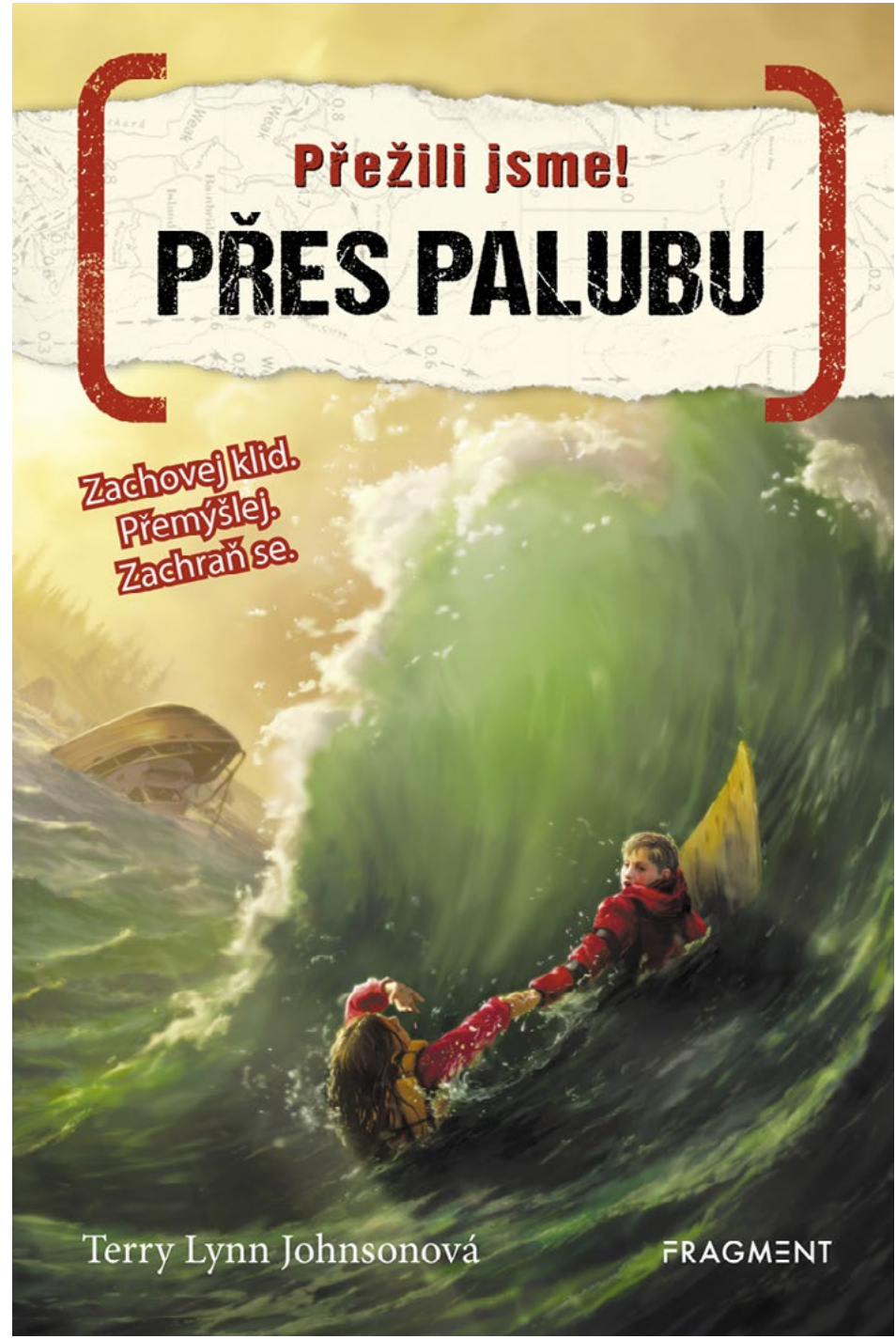
Přežili jsme!

PŘES PALUBU

Zachovej klid.
Přemýšlej.
Zachraň se.

Terry Lynn Johnsonová

FRAGMENT

Přežili jsme!
Přes palubu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Terry Lynn Johnsonová
Přežili jsme! – Přes palubu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Přežili jsme!

PŘES PALUBU

Terry Lynn Johnsonová

FRAGMENT

Mým bývalým i současným kolegům
v námořním oddělení.
Tolik jsem se toho od vás naučila.

KAPITOLA JEDNA

„Pověz mi, jak jsi přežil ten útok velryby," požádal mě reportér.

Ne, znovu už ne. Zabořil jsem se hlouběji do pohovky a schoval jsem si obličej v dlaních.

„Tak to nebylo," opáčil jsem. Tomu, co se stalo, jsem jen stěží dokázal uvěřit.

Naklonil se dopředu. „Tak mi pověz, jak to bylo. Proto jsem tady. Jak jsem vysvětlil, píšu seriál o přeživších – dětech jako ty – kterým se podařilo vrátit se domů poté, co jejich život visel na vlásku. Chci slyšet o tom odpoledni, kte-

ré jsi prožil během prázdnin. Ty a Marina jste byli jediní, komu se nepodařilo dostat na záchranné čluny."

Ohlédl se přes rameno ke kuchyni. Až k nám odtamtud zavanula vůně sušenek s arašídovým máslem.

„Zajímá mě, jak to ve skutečnosti bylo, aby se mladí lidé, kteří to budou číst, od tebe něco naučili. Neznám moc jedenáctiletých dětí, které by zažily něco takového jako ty."

Položil svůj telefon na konferenční stolek mezi námi a zapnul nahrávání. „Takže, Travisi, jak jsi přežil?"

Nevěřícně jsem zíral na holohlavého muže, který seděl v našem obývacím pokoji. Žádal mě, abych mu povyprávěl o nejhorších chvílích svého života.

Vydechl jsem. „Nejdřív jsem vůbec nevěděl, co se děje. Marina poplašeně zaječela a naráz jsem se octl ve vodě. Všechno bylo strašně hlasité. Znáte to bublání, které slyšíte pod vodou?

Ale ne takový ten mírumilovný zvuk, jako když plavete. Nad hladinou to bylo ještě mnohem horší. Do obličeje mě plácaly vlny a skučel vítr a všude kolem křičeli lidé a…“

„Ne, ne.“ Poškrábal se reportér na strništi, které mu rostlo na bradě. „Chci, abys to vzal od začátku. Abys mi povyprávěl celý příběh. Nikam nespěchej.“

Usrkl jsem si své limonády. „Všechno to začalo těmi velrybami.“

KAPITOLA DVA

Před čtyřmi měsíci

Loď se pode mnou zhoupla. Rozkročil jsem se, abych udržel rovnováhu, a namířil jsem obličej proti větru. Cítil jsem v něm vůni mořských řas a soli i zápach zvířecích bobků a připadalo mi to úžasné.

„Obleč si to, Trave.“ Máma mě přepadla s červenočerným oblekem v rukou. Podržela mi ho, abych si do něho vlezl, jako by mi bylo pět, a nacpala mi ruce do rukávů.

„Cože? Ne, co je to?“

„Suchý záchranný oblek. Dnes je drsné počasí a na vodě bude chladno.“

„Stacey ho nemá,“ ohradil jsem se.

„Je starší. A moudřejší.“ Moje sestra ani nevzhlédla od psaní zpráv, ale přesto se na mě stihla ušklíbnout.

Nechal jsem mámu, aby mi oblek pozapínala – nemělo smysl se s ní hádat. Od mé nehody v tělocvičně mě sledovala jako ostříž. Takový byl můj život.

„A pro případ, že bys měl chuť na něco dobrého, jsem ti do kapsy dala pár sušenek.“

„Mami,“ opáčila Stacey, „myslím, že sušenky jsou ta poslední věc, kterou náš Váleček potřebuje.“

„Vítejte na palubě lodi Selkie Dvě,“ ozval se z reproduktoru připevněného na vnější stěně kabiny mužský hlas.

Táta tomu říkal *kormidelna*. Velkými okny jsem viděl dovnitř, kde seděli lidé na lavicích.

„Jsem váš kapitán a jmenuji se Alfonso Hernandez. Moje dcera Marina i já jsme rádi, že jste se dnes odpoledne rozhodli plout s námi. Červenec je v úžině Juana de Fucy ideální měsíc na pozorování velryb."

Kapitán řídil loď z přední části kabiny a zároveň mluvil do mikrofonu. Vedle něho stála tmavovlasá dívka, která na mě zamávala.

„Doufejme, že během následujících tří hodin uvidíme pár tuleňů a lachtanů. Pokud budeme mít štěstí, zahlédneme i kosatky a možná i keporkaky. Dnes vane severozápadní vítr o rychlosti deseti uzlů, takže to s námi bude trochu házet, ale není to nic, co by naše spolehlivá loď nezvládla. Teď jen aby spolupracovala i divoká zvířena. Každopádně vám můžeme zaručit, že uvidíte nějaké medúzy."

Člověk, který stál vedle mě u zábradlí, se uchechtl.

„Ještě vám prozradím pár informací o naší lodi a můžeme vyrazit. Dnes je na palubě dva-

cet tři osob včetně posádky. Tohle je patnáctimetrový člun vybavený nejmodernějšími bezpečnostními prvky."

Velkým oknem jsem sledoval tu dívku. Procházela se po kabině, a zatímco její táta mluvil o tom, kde se všechny ty věci nacházejí, Marina na ně ukazovala.

Obrátil jsem se zpátky k vodě. Na hladině se tvořily vlny, které se na vrcholcích stáčely dovnitř a zanechávaly za sebou bílé čáry. Zamířili jsme k horám v dálce a vlny do nás cestou divoce narážely. Nemohl jsem uvěřit, že jsme konečně tady.

„Myslíš, že uvidíme velrybu?" zeptal jsem se táty.

Ze všeho, co jsme měli během naší dovolené ve státě Washington v plánu, jsem se na tohle těšil úplně nejvíc. Ještě nikdy jsem neviděl velrybu.

Táta sevřel zábradlí tak pevně, až mu zbělely klouby na rukou. „Ehm… no… možná.

Myslím, že se půjdu na chvíli posadit. Ale ty se dívej.“ Byl bledý jako stěna, a to jsme teprve vypluli.

„Copak ty magické pásky nefungují?“ zajímal jsem se a ukázal jsem na náramky na jeho zápěstí, které měly zabránit mořské nemoci.

„Pojď, Travisi,“ zavolala na mě máma. „Půjdeme všichni dovnitř.“

„Ale já chci vidět velryby,“ zaprotestoval jsem. „Podívej, mám na sobě ten oblek.“

„Dovol mu zůstat tady, Mandy,“ vybídl ji táta a vrávoravým krokem se vydal do kabiny.

„Já jdu nahoru,“ prohlásila Stacey a zamířila ke schodům, které vedly z paluby na střechu kabiny.

Chtěl jsem jít za ní, ale máma mě zastavila. „Ne, nechci, abys uklouzl.“

Při bližším pohledu mi došlo, že máma měla pravdu. Schodiště bylo prudké a horní paluba byla vysoko. Byl jsem rád, že mi to zakázala, ale předstíral jsem zklamání.

Máma se na mě ustaraně podívala a vydala se do kabiny na pomoc tátovi. Přešel jsem na druhou stranu lodi.

Svoboda! S mými vlasy si pohrával vítr, ale v obleku mi nebylo ani trochu zima.

„Sviňuchy obecné!“ ozval se za mnou hlas.

Otočil jsem se a uviděl jsem Marinu, která ukazovala do vody. Na hlavě měla klobouk s širokou krempou, uvázaný pod bradou. Kolem krku se jí třepotal modrý kostkovaný šátek, takže vypadala jako dobrodruh z nějakého časopisu.

„Je jich tam celé stádo! Sledují proud. Vidíš je? Támhle!“

Rozhlédl jsem se po vodě, ale viděl jsem jen vlny.

„Sviňuchy obecné poznáš podle hřbetní ploutve ve tvaru čokoládového čipsu.“

Z vody vykoukla malá černá ploutev a znovu se zanořila.

„Tam! Viděl jsem ji,“ vyjekl jsem. „Plují tak

rychle.“ Podíval jsem se na Marinu a zazubil se na ni.

Přes větrovku měla nataženou červenou záchrannou vestu a k ní měla připevněných pár věcí, včetně malého nožíku.

„Ten je skvělý,“ poznamenal jsem a ukázal jsem na nůž.

„To je můj námořní nůž. Vždycky ho mám na své průvodcovské vestě. Všichni námořníci je nosí pro případ, že by rychle potřebovali přeříznout nějaké lano.“

„Ty jsi průvodce? Kolik je ti let?“

„Dvanáct. Ale k tomu, abys něco věděl, nemusíš být starý. Já to dělám celý život.“

Nechtěl jsem, aby se zeptala, kolik let je mně, a zjistila, že jsem mladší než ona, a tak jsem se snažil vymyslet způsob, jak změnit téma. Ona mi ale nevěnovala pozornost a pozorovala vodní hladinu.

Sledoval jsem její pohled a uviděl jsem, na co se dívá. Z vody vykukovalo mnohem víc